

KRIGARENS ENKA,

ELLER

EN »PAUVRE HONTEUSE».

TECKNING EFTER NATUREN AF W.

Det är ett lika känt som sorgligt och tänkvärdt förhållande, att utom de skaror af utfattiga varelser, som dagligen och stundligen med sina trasor hissa nödflagg å hufvudstadens gator och gränder, och hvilkas högljudda klagan beständigt klappar på de förbigåendes hjertan, det gifves ännu många, andra som sett bättre dagar och som nu, inom den tomta kammarens väggar, osedda gråta hungrens och lidandets tårar. Dessa bära ock trasor, men de gömma dem och sig sjelfva så godt de kunna för hela världen, de klagas ock, men i tysthet och försämgta och förgås äfven i tysthet.

Föreställom oss en sådan olycklig varelse, som råkat lida skeppsbrott under den vådliga färden på lifvets stormiga haf, och hvilken bland de upphettade stillorna af sin sjunkna lycka, ånyo lyfter hufvudet öfver de qvåfvande vågorna och söker räddning på närmaste strand; föreställom oss att denna olyckliga är en moder med sina barn — att stranden är hufvudstadens, »den befolkade öknens» strand!

Så länge ännu något finns kvar af det bergade godset, går allting drägligt: man har några möbler, några husgeråd, och när dessa taga slut, några klädespersedlar, eller, tilläventyrs någon nipp af värde att borga på hos barmhertiga näringsidkarskor eller att belåna i den ännu barmhertigare assistansen. Men det så-

lunda rulierande kapitalet smälter mer och mer ihop, eller tåres det af tidens tand. Möblerna, kläderna — de länge belänta — måste slutligen afyttras och det till fjerdedelen af värdet — af någon barmhertig klädståndsfru. — Det är otroligt hvilken mängd dylika barmhertighetsinrättningar det finns tilli hufvudstaden! — Snart återstår ingenting mera än gängkläderna, dem tidens tand ännu skonlösars nagat.

Nu äro goda råd dyra, som man säger. Tomma väggar, halfnakna barn och ändå tvenne dagliga gäster, som icke låta visa sig bort. Hungren och kölden komma hand i hand på besök allt oftare och oftare och dröja allt längre kvar.

Man skaffe sig något arbete — sannt, men detta är ingen så lätt sak. Hvilken fremling kan väl göra sig en riktig föreställning om de lika mångfaldiga som besynnerliga sätt, hvar på hufvudstadens ärliga Parijs lifnära sig. Alla dessa outgrundliga näringsfång, hvartill den trasige är dömd! Hvilken oinvigd kan väl ana hvad de söka, eller rättare hvad de finna, dessa bleka, utsvälta hamnar, som stimma på torg och söphögarna, i portgångar och rännstenar; som gå tidigt ut om morgnarna och vända sent hem om qvällarne, och sysla och hafva brådt-om hela dagen om?

Vi få icke undra om den olyckliga modren med sina barn, som sett bättre dagar, och hvars själ icke ännu hunnit bli fullt förtrolig med fattigdomen, fastän kroppen länge burit dess livré, — att hon icke, säga vi, så lätt kan besluta att låta inviga sig i dessa industrimysterier! Och dessutom, det råder en sådan skrä-

nda, sådana intriger, en sådan afundsjuke och egenmäktighet, äfven inom dessa, likasom inom flera andra skrän och korporationer — J veten väl! — så att en stackars fremling, som vågade inträda på detta våldkräktade gebit, snart skulle bli utledsnad, utäten och borttagad af de tusen rivalerna. J sen, i allt fall, på dessa veka spensliga händer, de äro icke vana vid några gröfre syslor, kunna icke förrätta dem; de hafva fordom, måhända, med färdighet och behag ilat öfver pianots tangenter, harpans strängar, på duken eller papperet framkallat mängen vacker och lefvande bild, eller konstnerfaret virkat med silfver och guld!

Denna af hunger och lidande vanställda, och i trasor inhöjdä gestalt har måhända fordom, klädd i silke och sammet, med strålande ögon och ungdomligt lätta och sorglösa steg, vandrat i sin faders upplysta salar, ett mål för kärlek och hyllning; det gråa håret, som nu så öfvergifvet och ovärdigt faller ned öfver den färade pannan, var måhända fordom af en glänsande guldfärg, och dess rika flåtor omsorgsfullt ordnade öfver den stolta hjessan!... och de små, der, som så bleka och tysta smyga omkring i dunklet... de voro, kanhända, födda till ett ljusare öde, till öfverflöd och ära... de lekte nyss så glada i lyckans solsken och munnen log och kinden blomstrade... Hvem stäckte leken så tvärt, och tog bort löjet och rosorna? Männe det var dem ämnadt att en gång hvila på denna hårda bädd, att höljjas af dessa trasor, och så värdslost tyna bort i nödens djup?

Men de må icke förgås af hunger likväl. Deras fattiga moder tar nu fram den gamla

sidenhatten och bredbårdade schalen — det hörer äfven till dessa olyckligas fördömmelse, att hvarje slarfa, än aldrig så blekt, så nött, likasom förräder sin egare och hviskar hänfullt om det försvunna bättre; detta språk förstår dock ingen mer än hon som bär den, andra se blott den torftiga qvinnan, som så ödmjuk, så skygg smyger fram med sin bönskrift i handen, ja, ty så långt har det kommit! (hyrorna i hufvudstaden äro så höga och brödet så dyrt!)

Hon vandrar nu ut för att anropa medlidandets... hon blygs, hon darrar, hennes bleka läppar vägra sin tjänst, men hungren är den sporre som driver henne framåt. Hur hemska de långa stentrappona före alla henne! När hon tar ett steg upp, tar hon tvenne tillbaka. Hur andedrägten kännes tung!... Nu öppnas en dörr... hon får förskräckt tillbaka, och likväl har hon kommit hit för att knacka på denna dörr! Hur darrande och rädd är denna knackning... hur det kläcker i bröstet när dörren äntligen öppnas....

Och härfter vidtager den marterande vandringen till marskalkskontoret, kungliga garderoben, fattigutdelningarna, soppkokanstalterna, arbetsinrättningarna... detta eviga gatlopp, som de utblottade i hufvudstaden hafva att genomgå, om de icke vilja underkasta sig att svälta ihjel. Männe det tillåtes oss att berätta en historia af detta slag?

I en af södra Smålands mest pittoreska trakter ligger ett vackert herresäte på en ö. Sjön, som omger detsamma, är full af de tackaste holmar; traditionen uppger, att de i fordom-timma uppgingo till jemt lika antal med dagar-

na i året. Gamla, vördnadsvärda trän omskugga boningshuset och mångfaldiga blommor dofta i deras hägn. Gröna häckar sträcka sina värnande armar kring trädgården, på hvilka berberisbärens högröda klasar glöda ända till långt in på vintren.

De fordna innehafvarne af denna egendom, ehuru de egde flera betydligare gods i andra provinser af landet, älskade dock företrädesvis detta, något dystra, men skönt belägna ställe, och trufdes der särdeles väl, hvarföre de ock vistades der den betydligaste delen af året. Det var ett älskvärdt och gästvänligt folk, som gerna såg glada menniskor omkring sig; som öfvade gästfrihet mot alla, och sådde barmhertighet med frikostiga händer, troende att deras barn skulle skörda i samma mån en gång. I detta glada hem uppvxte, bland 15 syskon, den qvinna, hvars lefnadsomständigheter vi här vilja skildra.

En omständligare beskrifning af hennes tidigare öden hörer egentligen icke hit, och skulle endast onödigtvis öka omfanget af vår lilla berättelse. Vi vilja blott nämna, att vid föräldrarnas död, då förmögenheten skulle delas de många syskonen emellan, det befanns att de bortgångnas glada hopp icke fullt sannades och att barmhertighetens säd, som de så rikligen utsått, åtminstone icke ännu var moget till skörd för deras barn.

Den omtalade dottren blef gift med en militär, och hon hade den sorgen att se honom gå bort i hans ålders vår. Städd på en resa, skenade hästarna med honom nattetid, och man fann honom liggande på landsvägen blott en

fjerdedels mil från hemmet, med hufvudet krossadt mot en sten. Hon gifte sig andra gången med en man af samma yrke, en rask och modig soldat, som hade varit med vid flera krigstillfällen, och många betydande ärr vittnade att han icke lefvat gagnöst för fosterlandet, i hvar sin tjänst han ock slutligen blef så svårt sårad, att han nödgades taga afsked ur krigstjensten, och sedermera alltid behöll ett friskt minne från affären vid Kreplin. Makarnes ekonomiska ställning var, i följd af öfvannämnde förhållande, icke i bästa författning. Mannen, som förlorat den enda inkomstkällan för sig och de sina, beslöt, på vänners och gynnares inrådan, begifva sig till Stockholm för att söka någon tjänstbelättning vid tullverket, hvartill han hade goda rekommendationer, eller ock, i händelse detta misslyckades, begära pension. Den tappre krigaren mötte dock der en mäktigare fiende, än dem, mot hvilka han hittills stridit, och hvars värd bet skarpare. Koleran rasade i hufvudstaden och sökte snart upp den stackars fremlingen. Det berättas ännu om honom, att han efter 4 dygns svåra kramplidanden, då sjukbåren ankom, på hvilken han, enligt läkarens befällning skulle föras till sjukhuset, steg upp och klädde sig sjelf. Då bärarne sågo den kraftfulla gestalten och det mod mannen visade, sade de: »Det vore skada om en så dugtig karl skall dö så här förlåten; herrn blir nog snart bra igen, då han får riktig läkarevård.» — »Åh ja, jag blir väl», svarade denne; »annars är jag just inte rädd för döden, gosar; den har jag sett förr en gång i ögonen på slagfältet — men att dö af en sådan här usef sjukdom — det vore hårdt!» — och derpå gick han utan biträde utför trapporna — tog farväl af fränder och vänner, som helsade honom på gården och från fönstren — lofvade att snart komma igen, samt vandrade så, hurtigt, ända från Timmermansgatan, der han bodde, till det s. k. Kullens

sjukhus vid Hornsgatan och bärarne gingo efter med sjukbåren. Men han kom ej igen. . . . Få dagar derefter lade man honom helt medgörlig på likbåren. Döden hade dock fått taga friska tag, innan den fick råda på den gamle krigsmannen. Hjelplös stod nu enkan med tvenne söner i den stora, fremmande staden. De få redbara effekter hon hade kvar, måste, den ena efter den andra, belånas och slutligen försälgas. Men barnen vexte till, och den äldste skulle snart hjälpa modren och den yngre brodern. Det var en god son, hennes förstfödde, en blond, from, frisk och käck yngling; så god, att hans moder ännu aldrig sett honom uppretad eller vred. Öster utanför Stockholm, i sjön Värtan, ligga de bekanta Fjäderholmarna, der roddbåtar och småseglare, som ämna sig till hamnen med fisk eller grönsaker, ofta hvila öfver natten. Lördagen den 5 September 1842 färdades några unga män i en slup just mellan dessa holmar. De voro på hemvägen, och det stormade starkt. Ynglingarne voro glada och språkade med hvarandra om några ljusa framtidsplaner, såsom unge män det bruka; under tiden dref slupen mot den vestra udden. De seglande märkte snart den origtiga farten, och skyndade att vända, då en häftig vindby i detsamma fattade i seglen och slupen kantrade. . . . Det var i skymningen och stormen hade tilltagit. Tre af de skeppsbrutne fattade uti båten och sökte qvarhålla sig så godt de kunde, den fjerde sjönk till botten genast, men den femte, en ung, dristig man, som tillika var en skicklig simmare, styrde, förlitande sig på sin konst och sina ungdomskrafter, farten direkte mot närmaste land. Han arbetade med öfvernaturlig ansträngning och närmade sig mer och mer till stranden. Efter mycken öfverläggning, huruvida det

vore rådligt att trotsa ovädret, sköt äntligen en räddningsbåt från land. Den gled nära förbi den raske ynglingen, som låg der ensam och kämpade med de rasande vågorna. . . så nära att åran strök hans arm. . . »Så stolt han håller hufvudet uppe! . . . han hjälper sig nog sjelf», sade en af roddarne välvist, »låt oss skynda till de andre!» »Ja, de äro tre, i alla fall, han der blott en», svarade en af roddarne. Sagdt; och räddningsplankan skred förbi. . . Ännu en kort, (eller lång — allt som man vill) stund, och båten, som nu vände tillbaka närmade sig åter stället der envigskampen stod. . . Ännu en gång syntes det stolta hufvudet, men snart böjde det sig ödmjukt och djupt, och de segrande vågorna bredde sin högblå fana öfver den fallne lik. . . Tidigt följande morgonen satt krigarens enka med sin yngsta, enda son på klippan och stirrade med förgråtna ögon ut åt den vida vattnegravnen mot en s'up med en hop soldater, som draggade på djupet mellan Fjäderholmarna. Arbetet fortsattes natt och dag, dykare sökte bland vrak och spillror på sjöbotten — allt förgäfvat. Talig satt modren med sitt barn på klippan den långa månijusa höstnatten och väntade att återfå sin sons lik. Tystare ändå låg det vida vattnet framför henne och log och glittrade, och ingen brytning på dess blanka spegel, ingen darrning förrådde stället der hennes älskling gömdes; med tusende ögon blickade stjernorna ned i djupet, men de förrådde ej hvad der de sågo, och vinden dansade likgiltigt fram och åter öfver ynglingens graf! Femte dagen på morgonen funno de hvad de sökte. . . blott några få famnar från land! Hvem målar modrens känslor vid denna efterlängtna och dock förfärliga syn? Rödblommig låg sonen der, fast stel och kall, och då de uppknäppte koletten, syntes en pur-

purrod rörd kring halsen, som vittnade huru hårdt han kämpat för sitt unga lif! I sitt hjertas ångest försökte modren alla de medel man vanligen brukar till drunknades vederfående. »År jag en gud», sade den efterskickade läkaren, »att jag kan kalla till lif en människa, som legat på sjöbotten i fyra dygn!» Men hon försökte ändå. Det lycktes henne såsom hennes omätliga sorg väl skulle kunna öfvervinna, beveka sjelfva döden! Några dagar derefter låg han dock klädd i den hvita högtidsdräkten på sin säng; hans lille son kröp varsamt upp till hufvudgården, smekte honom och lekte glad med hans hår; men hvar gång barnet kom att röra vid hans ansigte, drog det hastigt och räddt sin lilla hand tillbaka, se, då framqvälde ett par stora, klara tårar från fadrens ögonlock, rullade långsamt ned öfver blommorna på hans kind, och stannade ej förrän de hunno till bröstet. . . barnet räckte förskräckt sina armar mot fadermoder, och från den stunden tog hon den lille faderlöse till sig. Samma dag stod att läsa i en af hufvudstadens tidningar: »Några artillerikonstaplar, som för ett par dagar sedan voro ute på sjön för att segla, lära dervid förbållit sig ovarsamt, emedan slupen kantrade och två deri befintlige personer omkommo.» Mången läste denna knapphändig underrättelse, men få föreställde sig måhända, att i samma stund en tröstlös mor lade sina käraste förhoppningar i likkistan. Den döde ynglingens chef lemnade dock med nöje hans moder det välförtjenta vitsord *) Detta fenomen läser icke vara aldeles ovanligt med drunknade, då de, från ett kallt, flyttas till ett varmt rum. Den här omtalade händelsen intygar ynglingens mor samt flera andra vid tillfället närvarande personer.

Antingen måste denne söka kvalva alla eftertanke och all andelig sjelfverksamhet, så att öfver sonens förhållande, att han med ordentlighet och duglighet i sina tjänsteåligganden förenade ett i alla hänseenden hedrade uppförande, och sålunda gjort sig förtjent af förmåns välvilja och kamraters aktning och förtroende.» En droppa sötma i såret, men som icke stillade den bittra smärtan öfver förlusten. Nu måste de sistnämde små tillgångarne anlitas, och enkan, som alltjämt hade sin lilla sonson hos sig, »emedan han var det käreste hennes son egt i lifvet», och emedan barnets mor var oförmögen att försörja det, egde derefter intet qvar hvarken att betäna eller afyttra. . . . Hon hade viss rligen sökt och erhållit pension efter sin aflidne man, men denna pension var så högst otillräcklig och obetydlig, att den ej en gång betäckte tredjedelen af hyran för ett torftigt rum, hvarför hon måste vara betänkt på att göra ytterligare försök att få någon tillökning å densamma. Det lyckades henne vid något tillfälle att få sin ansökan införd äfvidne Konungens ögon, hvilken genom framlidne Hans Exc. Brahe befallte henne infinna sig på kongl. slottet. Hon insällde sig på utsatt dag och blef af tjänstgörande kammarherren, som fann »skäligt fästa afseende vid hennes dokumenter», beordrad att gå till kongl. landförsvarsdepartementet vid Drottninggatan och der göra sina anspråk gällande. Derifrån vändes hon till kongl. krigsexpeditionen på Riddarholmen, der hon erhöll tillsgälselse att vända sig till krigsrådet U. . . på kongl. slottet, af hvilken hon slutligen emottog det hugnande besked — att hon hade ingenting att vänta! Efter denna Caiphass- och Pilatus-vandring förlöto åter några tunga år för den fattiga enkan, allt under oupphörlig strid med nöden. Icke en enda dag gick till ända utan näringsömsorger, och ingen qväll lade hon sig utan oro för morgondagen. Sedan hon äfven förlorat en god syster, som i mången sorg varit henne

gott ämne, som jag älskar att berätta om.
Dergenom har det hänt, att mig förvä-

en öm och trogen vän, var hon alldeles rådvill och förlorad. Nu gälde det att försöka det yttersta; och hon, som var uppfödd i lycka och öfverflöd, hvars öde det fordom varit att *giva*, snarare än mottaga, måste nu, med bönskriften i hand, vädja till barmhertigheten hos de rika och mäktiga... bland hvilka hon tyst räknade mer än en frände, mer än ett namn som tillhörde hennes eget stamträd.

I vestibulen af kongl. slottets östra flygel, der segrens och ryktets gudinnor sväfva i taket och rikskanslern Oxenstiernas kolossala staty är till finnadens, går, tätt förbi densamma, en gång till höger. Längst i fonden står en spöklik pump, förbi hvilken gången kröker tvärt till venster. Här, i ångan från de kungliga köken, bland brådskande kockar och hoflakejer, ser man en väldig skara af nödens barn alla dagar tåga fram. Vid yttersta ändan af denna gång synes en fyrdelad dunkel glastruta såsom en ledstjerna tindra vandraren emot. Hit tyckes postens instruktion, att förhindra sämre klädda personer och tiggare från att stanna i gångarna, icke sträcka sig; ty man finner vanligen och företrädesvis en mängd dylika personer alla dagar stående i denna gång. Här går språkröret, genom hvilket den fattiges klagan och bön skola hinna thronen, om de icke, såsom de beryktade klocktonerna, frysa fast på vägen. Här är det som Konungens hofförvaltning och de fattiges sakförvaltning förbehållas, den ena på venster, den andra på höger hand. Det är Hofmarskalksambetet, såsom inskriften på dörren tillkännagifver. Suplikanten inlåtes i ett ljusst och glädt rum, så ljusst och glädt, att man skulle känna ett helt lätt hjerta i sitt bröst, om man icke händelsevis kommit dit med ett så tungt. Inom detta är ännu ett annat, lika leende rum, hvarest, på ömse sidor om en hög skri'pulpel, ändtligen befinna sig nåden och nöden ansigte mot ansigte.

Det var hit krigarens enka tog sin tillflykt och bad att få förevisa sin aflidne mans betyg, och hemställde om icke på grund af dessa hon kunde hoppas någon förhöjning i det allför knappa understödet. Dessa betyg, hon hade att förevisa, vittnade alla om den aflidne soldatens ådagalagda tapperhet och ärliga vandel.

Hans chef intygar, att han under sin tjänstetid från och med 1805 till och med 1820 (mönsterrullorna utvisa att hans tjänstetid vid regementet inalles uppgick till 25 år), då han i följd af en blessyr måste taga afsked, utmärkt sig genom sin skicklighet och sitt välförhållande». Hans kamrater tala om honom i ännu varmare ordalag: »huru han 1815 den 25 Augusti i affären mellan Kreplin och Rostock blifvit sårad af en sönderskjutten kanonlavett och afdånad fördd till fältsjukhuset i Wismar. Huru han en gång visade kamraten sitt skadade ben, såsom »ett ärofult minne förvärfvad i vårt älskade fosterlands tjänst». — »Under Stralsunds båda belägringar.» heter det vidare, »var herr fanjunkaren och jag underofficerare vid samma kompani, och ansågs han alltid af mig såsom en oföränderligen tapper och osviklig kamrat. Aldrig hördes han, under våra långa mödor och mörka utsigter, klaga, utan så långt han kunde sökte han uppmuntra och ingifva soldaten hopp under vårt visade, fast fruktlösa mod vid Säfvar och Rathan.»

En annan kamrat från denna tid omtalar, att han besökte den sårade på sjukhuset i Wismar. »En gång, då läkaren aftog förbindningen, fick jag se en ryslig syn,» säger han; »hela benet syntes förderfvadt, hvilket gaf mig anledning fråga, om denna blessyr kunde läkas utan benets aftagning, hvartill läkaren svarade med en skakning på hufvudet. Efter hemkomsten från kriget, hörde jag min kamrat ofta klaga öfver en oödlig värk i benen, hvilken nödgade honom

taga afsked från krigstjensten, och har han alltsedan dess varit i knappa omständigheter, såsom sakkande både lön och pension.»

Till yttermera visso afgaf herr U. W. af Grubens 1854 följande intyg:

»Fanjunkaren *** har en äldre betydlig skada i högra benet, hvilket hafver varit sönderkrossadt och krokigt hopläkt, täckt med ett tunnt ärr, som ännu är öppet; vid venstra handleden har han ett stort ärr äfvensom ett dylikt vid venstra pek-fingret. Benskadan är af den betydighet, att han är låghalt, och af densamma alldeles oförmögen till Kongl. Maj:ts och Kronans tjenst. Betygas på aflagd Embetseds &c.

»Uti ofvanskripta intyg om Fanjunkaren *** s ganska svåra blessyrer, samt benskada, hvilken sistnämnda gjorde honom fullkomligen oduglig till vidare krigstjenst, instämmer jag till alla delar. Så sannt mig &c.

Carl Dellvik,
Med. Doct. Chir. Mag.
Kongl. Lif-Medicus»

Det var naturligt, att på ofvannämnde grunder »Kongl. Maj:ts

Till Sverige och Norrige &c. &c.
samt

Hertig till Sleswig-Holstein &c. &c.
Min

Allernådigste Konung och Herres
Troman

Öfverste och Chef för ** s Kongl. Regemente
samt Riddare af Kongl. Svärds-Orden
Jag
N. N.

gjorde vetterligt, att Herr Fanjunkaren i följd af sin blessyr begärde och erhöi afsked ur krigstjensten.»

Att enkan sökte pension för sig och barn, ha vi förut nämnt, och erhöi

Till en början åtta riksdaler banko!
intill dess hon »kom i tur», som det heter, då hon uti andra klassen af allmänna pensionsstaten för Underofficerars med vederbärs enkor och barn» fick denna pension fördubblad.

Sexton riksdaler banko är således den enda inkomst, med undantag af tillfälliga smärre understödd, som enkan i närvarande stund eger för sig och sina barn, att lefva på.

Från hofmarskalksambetet, der hon ingen tröst erhöi, vände hon sig till krigsministern, som mottog hennes papper, samt, fastän miss-tröstande i afseende på utgången af hennes sak, lofvat nådigt svar om sju eller åtta månader!

Sju eller åtta månader! Det är en lång väntan. På mycket kortare tid kan man hinna förgås!

Vi känna icke till författningarna rörande pensionsanslagen och äro öfvertygade, att enkan åtnjutit all laglig rättvisa, men ofvanbeskrifne förhållande framkallar jemförelser och reflexioner, som äro af ett sorgligt slag. Den medelmåttigaste aktör har icke en så usel pension när han en gång lemna teatern, som den hvarom vi här talat, och en dansmästare, — äfven den medelmåttigaste — som i all säkerhet rör sina ben på teatertilljorna, har man bättre sörjt för, än för krigaren, som vid sitt fäderneslands försvar får sina ben afskjutna på slagfältet! Men vi vete till var tröst, att hvad ödet sålunda brutit, det kan och skall väl på något annat sätt försonas; vi vete, att dit de allmänna rådningsanstaltarnas förkortade arm icke når, dit sträckes den enskilda barmhertigheten hand till mötes... väl nödens barn, att denna icke är lika stackol!

Det är derföre vi, i *sista instansen*, vädja till den enskilda välgörenheten, för att åt den olyckliga enkan och hennes barn, hvaraf det äldsta är sjukligt, vinna de anspråklösa förmåner hon så länge förgäfvats sökt i de förutnämnda.

J ädle, som denna ovanligt svåra vinter troget lyssnat till de olyckligas böner, och oförtrottade vandrat från koja till koja och spridt

välsignelse der J gått fram! Söken äfven upp krigarens enka. Men gån sjelfve... öfvertygen Er om hennes lefnadsvilkor och personliga karakter, och att Edra gåfvor icke falla i ovärdiga händer. Hon är en qvinna, som af oförvållade olyckor blifvit bragt i denna ställning, som i dessa tolf år, hvarunder hon utan att svigta kämpat med fattigdom, aldrig egt det ringaste hvarmed hon kunnat börja något vinstbringande företag. Hon har till ex. i 5 år innehaft handelsrättigheter, utan att under denna tid kunna begagna dem, emedan det felats henne förlagspenningar. Hon skall icke försumma att begagna sina krafter i fall hon får medel och tillfälle dertill; men hon är redan 35 år och arbetsdagen snart förleden, derföre mån J icke dröja! Gud har dock, till ersättning för det jordiska goda han funnit för godt meka henne, gifvit henne en helsosam kropp och ett friskt, lätt, stilla och tåligt sinne samt ett kärleksfullt och förtröstande hjerta, och med dessa goda gåfvor skall hon ännu vara i stånd att egna aftomen af sitt lif till nyttigt arbete för sig och sina barn, serdeles som hon icke saknar naturliga anlag och stor fallenhet för handelsrörelsen.

Besöken henne der hemma i det stora tomma rummet, der hon nu befinner sig med sina barn, och sen sjelfva hur hennes lilla sonson smeker hennes gråa hufvud, och hur värsoleen nu från de höga fönstren skiner in på den fattiga familjen och liksom ber dem vara vid godt mod... säkert skall denna syn behaga Edra hjertan!

Den barmhertigt sinnade, som icke har tillfälle att sjelf infinna sig vid den aflägsna Catharina östra kyrkogatan huset N: 12, der brigarens enka med sina barn bor inne på gården, i trähuset med trappan och gröna ledstängan, kan, om han behagar inlemna sin gåfva på Altonbladskontoret vid Stadssmedjegatan, då det inlytande skall redovisas.